

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY
Stopa

 P R E S S

HOLLY WEBBOVÁ

Vánoční příběhy: Stopa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpresscz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová
Vánoční příběhy: Stopa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HOLLY WEBBOVÁ

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

Stopa

 PRESS

Pro Robina a Williama

~ HOLLY WEBBOVÁ

Pro Dana

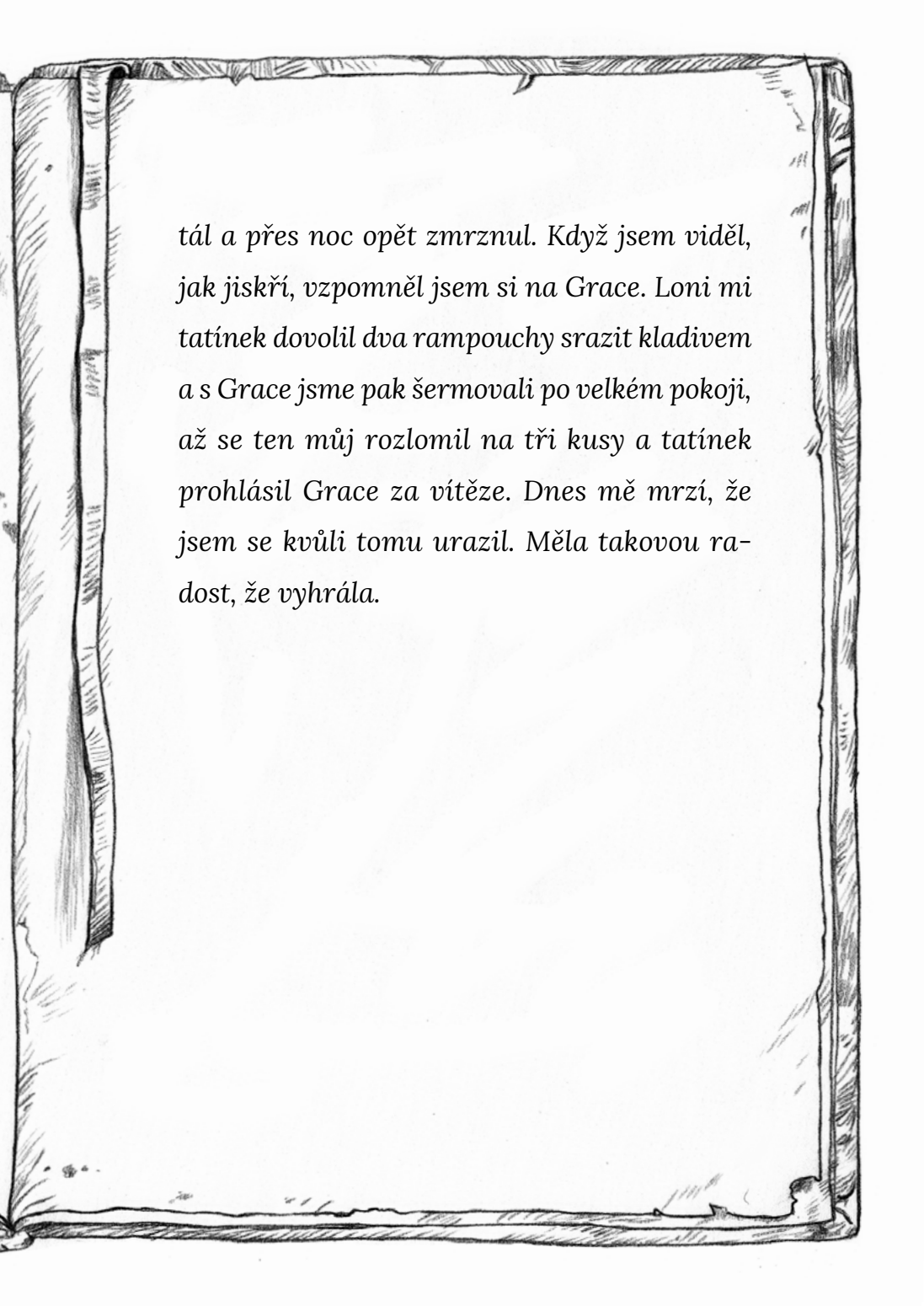
~ JO

12. října 1873

Bystřina už je skoro celá zamrzlá. Tatínek říká, že tak krutou zimu ještě nezažil. Dnes ráno, když jsme vstávali, byla jinovatka i zevnitř na oknech a stěnách srubu, a to nechala maminka přes noc alespoň doutnat v kamnech. V noci jsem se probudil zimou. Celý jsem se trásl a všude kolem nás skučel vítr. Připadalo mi jako celá věčnost, než se mi podařilo znovu usnout, a celou tu dobu se mi zdálo, že ten vichr je vlk, co obchází srub a hledá, jak se dostat dovnitř. Závěje jsou až po okapy a s tatínkem musíme každé ráno prohazovat cestu, abychom se dostali ke stáji a mohli nakrmit koně a krávu.

Dnes ráno jsem si všiml, že ze střechy srubu visí veliké rampouchy tam, kde sníh na slunci

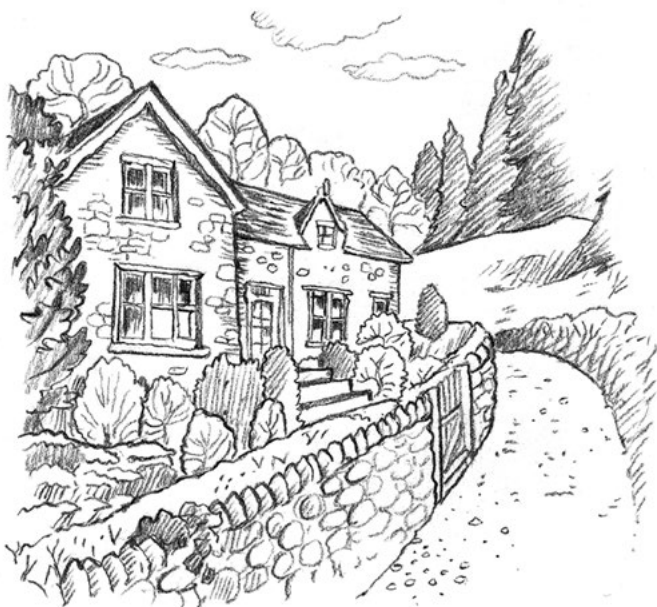

tál a přes noc opět zmrznul. Když jsem viděl, jak jiskří, vzpomněl jsem si na Grace. Loni mi tatínek dovolil dva rampouchy srazit kladivem a s Grace jsme pak šermovali po velkém pokoji, až se ten můj rozlomil na tři kusy a tatínek prohlásil Grace za vítěze. Dnes mě mrzí, že jsem se kvůli tomu urazil. Měla takovou radost, že vyhrála.

Kapitola první

Propletené větve škrábaly po oknech auta, které se prodíralo cestou k domu. Amelia se zachvěla radostným vzrušením. Připadala si jako v pohádce, když se blížila k tomu obrovskému, starému a opuštěnému domu ztracenému ve venkovské krajině. Na konci cesty se tyčila cedule zpola obrostlá břečťanem. Amelia na ní rozeznala jen nápis „Allan House“. Tohle bylo konečně opravdové dobrodružství – noční jízda až daleko do skotské divočiny. Jak se tak proplétaly setmělými klikatými silničkami, bůhvíjak dlouho už nepotkaly žádné jiné auto.

Když však vystoupily z auta, protáhly se a unaveně vykročily ke dveřím, přivinula se Amelia blíž ke své starší sestře Belle. Před cizími lidmi se styděla a své vzdálené sestřenice a bratrance si sotva pamatovala. Maminka říkala, že Anya je stejně stará jako Bella, a Lara že

je o rok starší. A Tomovi mělo být deset, takže je jen o pár měsíců starší než Amelia. Bella tvrdila, že si Anyu a Laru pamatuje perfektně, a těšila se, až se s nimi znovu uvidí. Amelia měla hrozný strach, že starší děvčata z ní nebudou nadšená. Takže na ni zbude akorát ten kluk. Tom. Ale že jsou příbuzní, to ještě nemusí znamenat, že spolu budou dobře vycházet. Připadalo jí zvláštní trávit Vánoce někde jinde, navíc v domě, který žádná z nich nezná.

Amelia přimhouřila oči před náhlým přívalem nazlátlého světla probleskujícího z otevírajících se dveří a pak už kolem nich zněl hlahol vzrušených hlasů a smích. Objímání nebralo konce a v tom víru paží a objímajících náručí se pomalu posouvaly dovnitř. Amelia se nenápadně přitiskla zády ke zdi a dívala se na maminku, která se právě objímala s drobnou tmavovlasou paní.

Byla mamince až neuvěřitelně podobná. Amelia usoudila, že tohle musí být mamincina sestřenice Laura. Nečekala, že si budou tolik podobné. A ta dvě děvčata, která se objímají s Bellou, to budou jejich sestřenice z druhého kolena.

„A tohle musí být Amelia!“ Laura se k ní otočila, a když ji objala, prohrábla Amelii tmavé kučeravé vlasy.

Amelia se pokusila o úsměv. Tohle dělali všichni a jí nezbývalo než tvářit se, že jí to nevadí.

„Promiň, Amelie, nemohla jsem si pomoci – máš je tak krásné,“ řekla jí Laura s úsměvem. Laura prý je vzdálená sestřenice maminky. Nebo tak něco. Ale tak jí přece Amelia nemůže říkat. Maminka jí doporučila, že nejjednodušší bude brát ji prostě jako tetu Lauru.

„Ahoj,“ špitla Amelia.

„Pamatuješ si vůbec Toma?“ zeptala se jí teta Laura a postrčila před sebe plaše vyhlížejícího chlapce. „Neviděli jste se... jak vlastně dlouho... no páni, nějaké tři roky, tak to si nejspíš nevzpomeneš...“

Kluk měl tmavé, nepoddajné vlasy a byl vyšší než Amelia (což byl skoro každý, na to už si zvykla). Pak za ním zpozorovala psa se stříbřitou srstí a narezlými znaky na hrudi. O krok ucouvla, přitiskla dlaně na zašlou tapetu na stěně za svými zády a vroucně si přála, aby se stěna rozestoupila a ona mohla zmizet. Maminka ji upozorňovala, že tady mají psa, a Amelia se toho setkání bála už celé týdny. Dvakrát ji dokonce v noci vzbudil děsivý sen. Ani tehdy, v té tmě, si ale toho psa nepředstavovala takhle velkého...

„Aha, tak tohle je ten tvůj pes,“ ozvala se Ameliina maminka a trochu ustaraně se pousmála.

„Amelia má se psy trochu problém. Je to pes, nebo fenka?“ zeptala se a nejistě se na psa zadívala.

Amelia neměla ponětí, jak se na takovém psu pozná, jestli je to kluk, nebo holka. Jediné, co viděla, byly chvějící se uši, huňatý šedohnědý kožich a ty zuby... vypadal jako nějaký druh vlka. A skoro jistě to byl vůbec největší pes, jakého kdy v životě viděla. Byl dokonce ještě větší než ten hrozný hafan, který ji před pár lety povalil v parku. Jeho pán se jí tehdy pokoušel vysvětlit, že je pes jen rozdováděný, ten ale štěkal a štěkal, a rovnou jí do obličeje a Amelia nikdy v životě neprožila takový děs.

„Určitě bude hodný, Amelie,“ řekla konejšivě maminka a natáhla k ní ruku. Mezi nimi byl ale ten pes a Amelia nedokázala kolem něj projít.

Zacouvala ještě o kousek dál a zastavila se, až když si uvědomila, že má za zády vchodové dveře. Dál už ustupovat nemohla. Pes vzápětí vykročil proti ní a se zájmem ji očichal.

„Hej!“ Bella, která se až doposud bavila s ostatními děvčaty, se otočila a postavila se před psa. „No ty jsi ale krasavec, vid’? Ale Amelii musíš nechat na pokoji, to není pejskařka.“ Natáhla ruku, aby si ji pes mohl očichat a olíznout ji. Bella se zasmála, zato Amelie se otrásla hrůzou při pouhém pohledu na ten dlouhý červený jazyk.

„Ty se vážně bojíš psů?“ zeptal se jí Tom a znechuceně si ji prohlížel.

„Jednou ji pes porazil v parku,“ vysvětlila mu maminka, přistoupila k Amelii a položila jí paži kolem ramen. „Byl velký a ona prodělala šok.“

„Ale Freddie není zlý,“ namítl Tom. „Jednu malou holku od sousedů dokonce nechá, aby se mu vozila na zádech.“ Jakmile Freddie zaslechl své jméno, zavrtěl ocasem a Amelia se přitiskla k mamince. Věděla, že strach je zbytečný – sama viděla, jak se Freddie chová přátelsky –

ale nemělo smysl jí o tom přesvědčovat. Srdce jí bušilo tak, že to museli slyšet všichni kolem.

„Odved' Freddieho do kuchyně a nech ho tam, Tome,“ řekla teta Laura rozhodně. Když Tom odcházel, cosi si našťvaně mumlal a Freddie se loudal za ním.

„Jsi v pohodě?“ šťouchla Bella do Amelie.

„Ano,“ špitla Amelia. Ale nebyla to pravda. Zůstanou tu celý týden. Za tři dny jsou Vánoce. Všichni se shromáždí u stromku, budou zpívat koledy, vyrábět perníkovou chaloupku a vůbec dělat všechny ty věci, kvůli kterým má Amelia Vánoce tak ráda. Má to být nejkrásnější čas v roce, a teď je to všechno na draka. Celé Vánoce se bude schovávat před psem.

